

Feketevasárnap

A nagybőjti 5., a húsvétot megelőző második vasárnap a római katolikus egyház liturgikus hagyománya szerint feketevasárnap, a Jézus szenvedésére való emlékezés kezdőnapja. Mint ismeretes, ezen a napon a templomok feszületeit, valamint az Úr képeit a feltámadás ünnepéig viola-, azaz gyászszínű bőjti leppellel takarják el. Az Üdvözítő közelgő halála feletti szomorúság jeleként régen fekete leplet használtak, innen ered az ünnep magyar neve – 1965 óta inkább a lila szín használatos.

„Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor, az utolsó napon.” Talán ismerősek azok a pillanatok, amelyekről Marie-Luise Kaschnitz költőnő beszél: a boldogság érzése, amely megragad minket a mindennapi életben. Ez akaratunk nélkül jön, talán minden nyilvánvaló ok nélkül. Egyszerűen ajándék. Vagy hirtelenül feltűnik a remény, ahol eddig csak szenvedés és reménytelenség volt. Már akkor gyaníthatjuk: beágyazodtunk egy “titokzatos rendbe”, meghívást kaptunk a “fényházába”, amely élhető és maga az élet - már most is és halálunk után is.

Ez a mi reményünk. Tartsunk Istennel, ahonnan minden élet származik.

NAGYBŐJT V. VASÁRNAPJA

† EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

Én vagyok a feltámadás és az élet.

Abban az időben:

Lázár beteg volt Betániában, Máriának és nővérének, Mártának a falujában. Ez a Mária kente meg az Urat mirhával, és törölte meg lábait a hajával. A beteg Lázár, az ő testvérük volt.

A két leánytestvér megüzente Jézusnak: „Uram, nézd, beteg, akit

szeretsz!” Amikor Jézus meghallotta ezt, így szólt: „Ez a betegség nem halálos, hanem Isten dicsőségére fog szolgálni, hogy az Isten Fia megdicsőüljön.”

Jézus szerette őket: Mártát, Máriát és Lázárt. Amikor tehát meghallotta, hogy Lázár beteg, két napig ott időzött még, ahol volt, azután így szólt a tanítványokhoz: „Menjünk el ismét Judeába?”

A tanítványok ezt mondták neki: „Mester, most akartak megkövezni a zsidók, és te megint odamégy?” Jézus ezt felelte: „Nem tizenkét órája van a nappalnak? Aki nappal jár, nem botlik el, mert látja a világ világosságát. De aki éjszaka jár, elbotlik, mert hiányzik belőle a világosság.” Ezt mondta, azután hozzátette: „Lázár, a mi barátunk elaludt. De én megyek és fölkeltem.” A tanítványok így szóltak: „Uram, ha elaludt, akkor meggyógyul.”

Jézus Lázár haláláról beszélt, ők azonban azt hitték, hogy az álomba merülésre gondol. Erre Jézus nyíltan megmondta nekik: „Lázár meghalt. És hogy nem voltam ott, örömömre szolgál miattatok, hogy higgyetek. Most azonban induljunk hozzá!”

Tamás, akinek Iker volt a mellékneve, így szólt tanítványtársaihoz: „Menjünk, és haljunk meg mi is vele együtt!”

Amikor Jézus megérkezett, Lázár már négy napja a sírban feküdt. Betánia Jeruzsálem közelében volt, mintegy tizenöt stádiumra (fél óra járásnyira). Így sok zsidó jött Máriához és Mártához, hogy vigasztalják őket testvérük miatt.

Amint Márta meghallotta, hogy Jézus jön, eléje sietett, míg Mária otthon maradt. Márta így szólt Jézushoz: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem! De tudom, hogy most is, bármit kérsz Istentől, megadja neked.” Jézus ezt felelte neki: „Testvéred fel fog támadni!” Erre Márta így szólt: „Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor, az utolsó napon.”

Jézus folytatta: „Én vagyok a feltámadás és az élet. Aki hisz bennem, még ha meg is hal, élni fog. Mindaz, aki él és hisz én bennem, az nem hal meg örökre. Hiszed ezt?” Márta ezt válaszolta neki: „Igen, Uram! Hiszem, hogy te vagy a Messiás, az Isten Fia, aki a világba jön!”

E szavak után elment és hívta a testvérét, Máriát. Halkan odaszólt neki: „Megjött a Mester, és hív téged!” Ennek hallatára ő rögtön fölkel, és Jézushoz sietett. Jézus ugyanis még nem ért be a faluba, hanem azon a helyen volt, ahol Mártával találkozott.

A zsidók pedig, akik Máriával együtt a házban voltak és vigasztalták őt, amikor látták, hogy Mária gyorsan fölkel és kimegy, utána siettek.

Azt gondolták, hogy a sírhoz megy, hogy ott kisírja magát.

Amikor Mária odaért, ahol Jézus volt, és meglátta őt, e szavakkal borult lábaihoz: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem!”

Mikor Jézus látta, hogy Mária sír, és hogy a vele jött zsidók is sírnak, lelke mélyéig megrendült és megindult. Megkérdezte: „Hova temettétek?” Azok így szóltak: „Jöjj, Uram, és lásd!” Ekkor Jézus könnyekre fakadt. Erre a zsidók megjegyezték: „Nézzétek, mennyire szerette őt!” Némelyek azonban így szóltak: „Ő, aki visszaadta a vak látását, nem akadályozhatta volna meg, hogy meghaljon?”

Jézus pedig, még mindig mélyen megrendülve a sírhoz ment, amely egy kővel elzárt barlang volt. Jézus így szólt: „Vegyétek el a követ!” Márta, az elhunyt testvére megjegyezte: „Uram, már szaga van, hiszen negyednapos.” Jézus ezt válaszolta neki: „Mondtam már neked, hogy ha hiszel, meglátod Isten dicsőségét!” Elvették tehát a követ. Jézus az égre emelte szemét, és így szólt: „Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál. Én ugyan tudom, hogy mindenkor meghallgatsz, csak a körülálló nép miatt mondom, hogy higgyék: te küldöttél engem!”

E szavak után Jézus hangos szóval kiáltotta: „Lázár, jöjj ki!” A halott azonnal kijött, kezén és lábán a rátekerget leplekkel, arcán pedig a kendővel, amelyet fejére csavartak. Jézus megparancsolta: „Oldjátok fel, hogy járni tudjon!”

A zsidók közül, akik Máriához jöttek, sokan hittek Jézusban, miután látták, amit cselekedett.

Ezek az evangélium igéi.

Gyerünk, menjünk vele!

(vö Jn 11,1-45)

Nézzük meg, hogy akkoriban amit tett Jézus - ez elég ahhoz, hogy higgyünk benne? Nem, még meg kell látnunk, meg kell tapasztalnunk, amit Jézus tesz - és meg tudjuk tenni. Most nem ez a helyzet, hál' Istennek, Jézus nem egy szerepet játszik. **Vele élünk, és ami még fontosabb: Ő, a Lelke él**

bennünk. Tehát a mai történet, a mai evangéliumunk, az Istennel való kapcsolatunkról szól — hív bennünket, életre kelt, újra és újra, egyre többször. Nemcsak Márta, Mária és Lázár testvérek, hanem nővérei és fivérei Jézusnak: *“.... a feltámadás és az élet.”* (Jn 11,25)

A feltámadást már Ezekiel próféta bejelentette: *“Így szól az Úr Isten: Íme, én megnyitom sírhantjaitokat és kihozlak titeket sírjaitokból, én népem, és bevezetlek titeket Izrael földjére.”* (Ez 37,12)

Hát nem furcsa? Tudunk-e mi emberek a sírokban lakni? Igen, akkor, amikor háborúban állunk az élettel. Erre mondja azt nekünk Jézus: *“Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlítotok a meszelt sírokhoz, amelyek kívülről szépek látszanak, de belül tele vannak a holtak csontjaival és mindenféle tisztátalansággal.”* (Mt 23,27)

Korunk egyik legnagyobb prófétai ébresztése s a Föld Anyától származik: az éghajlatváltozás során érezteti ezt, évről évre világosabbá és veszélyesebbé válik. A viselkedésünket kell alapvetően megváltoztatnunk. Egy kicsit itt is - ott is, de ez nem lesz elég.

Különösen a nagyon fiatalok félnek attól, hogy a jövőjük játékká válik - az emberek jövője, valamint az állatoké, a növényeké és más élőlényekké is. Lehet, hogy egy barátságos hátba veregetés segíthet. A közel-keleti bölcs, **Sufi-Misztikus Rumi** zavaró kérdése ma is aktuális marad: *“Miért alszol álmod börtönében, amikor Isten világa olyan nagy?”*

A hit megment

Egészségesen alszik - kívánják ezt Jézus barátjának testvérei, Márta és Mária. Azonban Jézus nyíltan kijelenti: *„Lázár meghalt.”* és hozzáteszi: *“megyek és fölkeltem.” “örömökre szolgál miattatok, hogy higgyetek”* (Jn 11,11.14.).

Az evangélium többször beszél Jézus irántunk való szeretetéről. Szereti Lázárt, Mártát és Máriát. Erre utal a két nő az

üzenetükben: *„Uram, nézd, beteg, akit szeretsz!”*. És a járókelők, akik látják Jézust gyászolni és sírni barátja sírjánál, megjegyzik: *„Nézzétek, mennyire szerette őt!”* (Jn 11,5.3.36).

A feltámadt Krisztussal való találkozás során Pál kijelenti: *“Legyen bár prófétáló tehetségem, ismerjem akár az összes titkot és minden tudományt, és legyen bár olyan teljes a hitem, hogy a hegyeket áthelyezzem: ha szeretet nincs bennem, semmi sem vagyok.”* (1Kor 13,2)

Hidd el a hiedelmeket - ez nem elég. **Higgyünk Isten szeretetében, az Ő dicsőséges megjelenésében - egy ilyen hit mindent átfog, új teremtéssé alakítja.**

Ez vonatkozik az emberi szeretetre: erős lehet, *“erős a halál”* (Én 8,6). Erős, **de nem erősebb!** Hogy képesek legyünk elfogadni a halált - ehhez kell az a hatalom, amelyről János ír első levelében: *“Mi, akik hittünk, megismertük a szeretetet, amellyel Isten szeret bennünket. Szeretet az Isten; aki a szeretetben marad, Istenben marad, és Isten őbenne.”* (1Jn 4,16)

Mindennek Atyja!

Isten szeretetét hívjuk segítségül - az emberi nevével, Jézus. Azt mondhatjuk, amit Márta és Mária: *„Uram, nézd, beteg, akit szeretsz!”* (Jn 11,3) Így állhatunk ki azért, aki az egészséget befolyásolja - és mindenkinek, mindazoknak, akiket mégis elkapott a halál hálója.

Imádkozzunk, főleg a világunkért - ezt nem csak az egyéneknek kell megtenniük. Minden olyan ember, aki hisz Isten szeretetében,

összejöjjen a bolygón az imádság ilyen viharának céljából: *“Urunk, nézd, a Föld, amelyet szeretsz, beteg”*.

B e n n ü n k b e t e g ,
gyermekünkben. Ezért fordulunk a
legjobb szakemberhez - Ő, aki
segítette Izrael népét a sivatagi,
pusztai vándorlás során, megígérte:
“az Úr vagyok a te gyógyítód!” (Kiv
15,26). Orvosunk, add most nekünk a
barátságodat. Jézus, gyászolj velünk
együtt korunk, világunk halálveszélyei
miatt. Könnyekkel vigasztalsz

bennünket, emelj fel minket, hiszen Te mondtad: *„Ez a betegség nem halálos, hanem Isten dicsőségére fog szolgálni, hogy az Isten Fia megdicsőüljön.”* (Jn 11,4)

Tamás mondata: *„Menjünk, és haljunk meg mi is vele együtt!”* (Jn 11,16), ez a feltétel nélküli hűség kifejezésévé alakul át, a feltámadt Krisztussal - egymásnak mondhatjuk: *“Menjünk vele, és éljünk mi is vele együtt!”*

Néhány nappal ezelőtt kinéztem az ablakon. Az íróasztalom mögül láthattam, hogy mi történt a fával egyetlen éjszaka alatt. A hideg szél csak úgy ütlegelte sötét, csupasz ágait. Milyen gyorsan és mennyi bizalommal, merészséggel akarnak kihajtani az apró zöld levelek!

Ezt nézem és azt gondolom: ez a fa, olyan biztos a dolgában! A tavasz elkezdődött, többé már nem lehet habozni. Tudja: most kell élnie! Tudja: most kell virágoznia!

Kedves fám, honnan ez az eltökéltség? - De mit kérdeztem? Egyértelmű: mindennek Atyja!

